

Diagnoza i terapia logopedyczna III - oligofazja, autyzm, surdologopedia - opis przedmiotu

Informacje ogólne	
Nazwa przedmiotu	Diagnoza i terapia logopedyczna III - oligofazja, autyzm, surdologopedia
Kod przedmiotu	05.6-WP-LOG-DTL3
Wydział	Wydział Nauk Społecznych
Kierunek	Logopedia
Profil	ogólnoakademicki
Rodzaj studiów	podyplomowe
Semestr rozpoczęcia	semestr zimowy 2016/2017

Informacje o przedmiocie	
Semestr	4
Liczba punktów ECTS do zdobycia	5
Typ przedmiotu	obowiązkowy
Język nauczania	polski
Sylabus opracował	- dr hab. Ewa Skorek, prof. UZ - dr Małgorzata Kozłowska

Formy zajęć					
Forma zajęć	Liczba godzin w semestrze (stacjonarne)	Liczba godzin w tygodniu (stacjonarne)	Liczba godzin w semestrze (niestacjonarne)	Liczba godzin w tygodniu (niestacjonarne)	Forma zaliczenia
Wykład	-	-	10 (w tym jako e-learning)	0,67 (w tym jako e-learning)	Egzamin
Ćwiczenia	-	-	40 (w tym jako e-learning)	2,67 (w tym jako e-learning)	Zaliczenie na ocenę

Cel przedmiotu

Teoretyczne przygotowanie słuchaczy do samodzielnego prowadzenia diagnozy i terapii logopedycznej. Przyswojenie niezbędnej wiedzy teoretycznej i trening umiejętności praktycznej realizacji diagnozy logopedycznej w zakresie oligofazji (dyslogii), zaburzeń komunikacji w autyzmie i niedosłuchu. Ćwiczenie umiejętności dostosowania metod terapeutycznych w zakresie wymienionych zaburzeń komunikacji językowej do indywidualnych potrzeb pacjenta w zależności od przyczyn i wieku

Wymagania wstępne

Anatomia i fizjologia narządów mowy. Pedagogika specjalna. Etapy prawidłowego rozwoju mowy. Typologia zaburzeń komunikacji językowej. Podstawy audiologii. Wprowadzenie do metodyki diagnozy i terapii logopedycznej.

Zakres tematyczny

Wykład

Oligofazja. Istota zaburzeń mowy w upośledzeniu umysłowym. Oligofazje – definicje, przyczyny chorobowe, rodzaje uszkodzeń i upośledzeń. Neuroobrazowanie a rehabilitacja neurolingwistyczna. Wybrane zagadnienia z neuroanatomii, neurofizjologii i patofizjologii mowy. Problem autyzmu w literaturze, etiologia. Spektrum zaburzeń o typie autyzmu (autyzm atypowy, z Aspergera, Retta, SPD). Wczesne symptomy zaburzeń komunikacji u dzieci. Dynamika zmian u dzieci z wczesnym i późnym rozwojem autyzmu. Cechy odróżniające autyzm od zaburzeń o typie dysfazji. Surdologopedia – wyjaśnienie terminu. Metody diagnozy słuchu. Najnowsze ustalenia dotyczące terminologii stosowane w przypadkach zaburzeń słuchu. Wyjaśnienie pojęć: pole mowy, rezerwa ślimakowa, skotomaty. Czynniki kształtowania i rozwoju mowy dziecka z uszkodzonym narządem słuchu.

Ćwiczenia

Pacjenci z oligofazją – metody diagnostyczne. Rehabilitacja neurolingwistyczna – etapy i poszczególne metody. Najnowsze trendy w terapiach neurolingwistycznych pacjentów z oligofazją. Kompleksowy zarys terapeutyczny pacjentów z oligofazją. Diagnoza deficytów poznawczych w autyzmie. Metody terapii: dobór metod w zależności od wieku, komunikacji werbalnej, pozawerbalnej, poziomu inteligencji, ciężkości zaburzeń; stymulacja rozwoju mowy werbalnej; metody wspomagające (metoda holdingu, metoda Weroniki Sherborn, metoda Knilów, AAC, SI, stymulacja taktylna i wzrokowa). Test rozwoju reakcji słuchowych od pierwszego miesiąca życia do siódmego roku życia. Kwestionariusz badania surdologopedycznego D. Emiluty-Rozyi. Cele terapii surdologopedycznej. Omówienie rozwoju dziecka od pierwszego miesiąca do trzydziestego miesiąca życia oraz możliwości jego wspomagania. Potrzeby edukacyjne dziecka z uszkodzonym słuchem w zależności od stopnia ubytku słuchu. Założenia organizacyjne klasy integracyjnej. Jak pomóc uczniowi z uszkodzonym słuchem w szkole masowej? Terapia surdologopedyczna: metoda całościowa S. Schmid-Giovannimi, metoda fonogestów K. Krakowiak, metoda macierzyńska A. van Udena, metoda alternatywna J. Cieszczyńskiej. Komunikacja totalna. Język migowy. Wychowanie słuchowe. Rehabilitacja osób z implantami.

Metody kształcenia

Wykład – wykład tradycyjny.

Ćwiczenia – metoda projektu, praca z książką, metoda przypadków, praca w grupach, klasyczna metoda problemowa, burza mózgów.

Efekty uczenia się i metody weryfikacji osiągnięcia efektów uczenia się

Opis efektu	Symbole efektów	Metody weryfikacji	Forma zajęć
Słuchacz ma wiedzę dotyczącą zakłóceń komunikacji językowej oraz metodyki diagnozy i terapii zaburzeń mowy towarzyszących upośledzeniu umysłowemu, w autyzmie, niedosłuchowi u pacjentów w różnym wieku	• K_W06 • K_W08	• egzamin - ustny, opisowy, testowy i inne • kolokwium	• Wykład • Ćwiczenia
Słuchacz potrafi dokonać obserwacji i interpretacji nieprawidłowości w zakresie dyslogii, zaburzeń wynikających z niedosłuchu i autyzmu Słuchacz potrafi wykorzystywać podstawą wiedzę teoretyczną w celu diagnozowania i projektowania procedury terapeutycznej Słuchacz ma rozwinięte umiejętności w zakresie komunikacji interpersonalnej, potrafi używać języka specjalistycznego i porozumiewać się w sposób precyzyjny i spójny	• K_U03 • K_U05 • K_U08	• projekt • studium przypadku	• Ćwiczenia
Słuchacz ma świadomość poziomu swojej wiedzy i umiejętności w zakresie wybranych metod diagnozy i terapii logopedycznej, dokonuje samooceny własnych kompetencji Słuchacz potrafi pracować w zespole, angażuje się we współpracę, umie wyznaczać oraz przyjmować wspólne cele działań	• K_K01 • K_K04	• egzamin - ustny, opisowy, testowy i inne • kolokwium • projekt	• Wykład • Ćwiczenia

Warunki zaliczenia

Ćwiczenia – na ocenę z konwersatorium składają się wyniki osiągnięte na kolokwiah (50%), ocena z projektu (25%) oraz studium przypadku (25%).

Wykład – egzamin złożony z dwóch części pisemnej i ustnej; warunkiem przystąpienia do części ustnej jest uzyskanie 30% punktów z części pisemnej. Warunkiem przystąpienia do egzaminu jest pozytywna ocena z ćwiczeń.

Na ocenę z przedmiotu składa się ocena z ćwiczeń (50%) i z egzaminu (50%). Warunkiem zaliczenia przedmiotu są pozytywne oceny z ćwiczeń i egzaminu.

Literatura podstawowa

1. Emiluta-Rozya D., Wymowa dzieci niedosłyszących, [w:] Głuchota a język, red. S. Grabias, Lublin 1994.
2. Gałkowski T., Zaburzenia słuchu, [w:] Diagnoza i terapia zaburzeń mowy, red. T. Gałkowski, Z. Tarkowski Z., T. Zalewski, Lublin 1993.
3. Jaklewicz H., Autyzm wczesnodziecięcy: diagnoza, przebieg, leczenie, Gdańsk 1993.
4. Kruk-Lasocka J., Autyzm, nie autyzm, Wrocław 2001.
5. Listy o wychowaniu dziecka z wadą słuchu: poradnik dla rodziców dzieci najmłodszych (z. 1-10), Warszawa 1995.
6. Skórzyńska M., Programy wczesnej interwencji O. Lovaasa i S. Greenspana w terapii małego dziecka z autyzmem, [w:] Dziecko z zaburzeniami rozwoju: konteksty diagnostyczne i terapeutyczne, red. B. Cytowska, B. Wilczura, Kraków 2006.
7. Pąchalska M., Neuropsychologia kliniczna, T. 1-2, Warszawa 2007.
8. Pisula E., Autyzm u dzieci: diagnoza, klasyfikacja, etiologia, Warszawa 2000.Podobnie postępuj w przypadku kolejnych pozycji bibliograficznych literatury podstawowej wciskając [Enter]. Pamiętaj o kolejności: autor, tytuł, wydawnictwo, miejsce, rok wydania! Przed wciśnięciem [Enter] skasuj ukryty tekst: „Podobnie ...”.
9. Tarkowski Z., Mowa osób upośledzonych umysłowo i jej zaburzenia, [w:] Podstawy neurologopedii, red. T. Gałkowski, E. Szeląg, G. Jastrzębowska, Opole 2005.

Literatura uzupełniająca

1. Krakowiak K., Fonogesty: gesty wspomagające odczytanie wypowiedzi z ust, Poradnik dla logopedów, nauczycieli i rodziców dzieci niesłyszących, Lublin 1986.
2. Löwe A., Rozwijanie słuchu w zabawie, Warszawa 1983.
3. Minczakiewicz E.M., Bawidła – katalog zabawek dla dzieci niepełnosprawnych ruchowo i umysłowo, Kraków 1996.
4. Schopler E., Lansing M., Ćwiczenia edukacyjne dla dzieci autystycznych, Gdańsk 1994.
5. Stecko E., Zaburzenia mowy: wczesne rozpoznawanie i postępowanie logopedyczne, Warszawa 1994.
6. Styczek I., Logopedia, Warszawa 1981.

Uwagi

Zmodyfikowane przez dr hab. Ewa Skorek, prof. UZ (ostatnia modyfikacja: 01-01-2017 22:57)

Wygenerowano automatycznie z systemu SylabUZ